

Piedošanas dziedinošais spēks

Prezidents Džeimss E. Fausts
Augstākā Prezidija otrais padomnieks

Ja mēs atradīsim piedošanu savās sirdīs pret tiem, kuri ir mūs sāpinājuši, pieaugs mūsu pašcieņas un labsajūtas līmenis.

Mani dārgie brāļi, māsas un draugi, es nāku jūsu priekšā pazemībā, vēlēdamies runāt par piedošanas dziedinošo spēku.

Pensilvānijas skaistajos kalnos zināma kristiešu grupa dzīvo vienkāršu dzīvi bez elektrības, automobiļiem un citām modernām iekārtām. Viņi daudz strādā un dzīvo mierā un nošķirtībā no pasaules. Lielākā daļa no viņu uztura tiek iegūta no pašu fermām. Sievietes šuj, ada un auž sev apģērbu, kas ir vienkāršs un pieticīgs. Šie cilvēki tiek saukti par āmīšiem.

Kāds 32 gadus vecs piena pārvadātājs dzīvoja ar savu ģimeni viņu kopienā Niķelmainzā (Nickel Mines). Viņš nebija āmītis, bet savās piena savākšanas tūrēs nereti viņam nācās apmeklēt viņu piena fermas, kurās viņu dēvēja par kluso piena pārvadātāju. Pēkšņi pagājušajā oktobrī viņš zaudēja veselo saprātu un kontroli pār sevi. Savā prātā viņš vainoja Dievu sava pirmā bērna nāvē. Bez jebkāda iemesla viņš iebruka āmīšu skolā, izdzina zēnus un pieaugušos, sagūstot 10 meitenes. Iebrucējs šāva uz meitenēm, no kurām piecas tika nogalinātas un piecas ievainotas. Pēc tam viņš izdarīja pašnāvību.

Šī šokējošā varmācība sagādāja daudz ciešanu starp āmīšiem, bet ne dusmas. Bija sāpes, bet nebija naida. Viņi tūlītēji piedeva. Visi kopā viņi palīdzēja piena pārvadātāja ģimenei pārdzīvot notikušo. Kad piena pārvadātāja ģimene sapulcējās kopā viņa mājās dienu pēc apšaudes, āmīšu kaimiņš tos apciemoja, apkampa mirušā uzbrucēja tēvu un teica: „Mēs jums piedodam.”¹ Āmīšu vadītāji apciemoja piena pārvadātāja sievu un bērnus, lai izteiktu līdzjūtību, sniegtu piedošanu, mīlestību un piedāvātu palīdzību. Apmēram puse no visiem piena pārvadātāja bērnu apmeklētājiem bija āmīši. Āmīši uzaicināja piena pārvadātāja piederīgos apmeklēt nogalināto meiteņu bērnu ceremonijas. Šajā krīzes periodā āmīšu ticība uzturēja un stiprināja viņus, sniedzot tiem lielu mieru.

Kāds no vietējiem iedzīvotājiem ļoti precīzi izteicās par notikušo traģēdiju sakot: „Mēs visi runājam vienā valodā, un ne tikai angļu, bet arī tādās kā — rūpju, kopības un kalpošanas valodās. Jā, un arī piedošanas valodā.”² Tas brīnišķīgi parādīja viņu ticību Jēzus Kristus mācībai Kalna sprediķī: „Mīliet savus ienaidniekus un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā.”³

Piena pārvadātāja, tā, kurš nogalināja piecas meitenes, ģimene, publiski nāca klajā ar sekojošu ziņojumu:

„Mūsu āmīšu draugiem, kaimiņiem un vietējai kopienai:

Mūsu ģimene vēlas, lai katrs no jums zinātu, ka mēs esam dziļi pateicīgi par piedošanu, labvēlību un žēlastību, ko jūs esat mums parādījuši. Jūsu mīlestība pret mūsu ģimeni ir palīdzējusi rast dziedinošu spēku, kas mums tik ļoti bija nepieciešams. Lūgšanas, ziedi,

kartiņas un dāvanas, ko esat mums snieguši, ir aizskārušas mūsu sirdis, ko ar vārdiem ir grūti izteikt. Jūsu milzīgā līdzjūtība ir aizskārusi ne tikai mūsu ģimeni un kopienu, bet maina arī mūsu pasauli, un par to mēs sirsnīgi jums pateicamies.

Vēlamies, lai jūs zinātu, ka mūsu sirdis tika salauztas notikušā dēļ. Mēs esam bēdu pilni un sērojam kopā ar mūsu āmīšu kaimiņiem, kurus mēs esam mīlējuši un turpinām mīlēt. Mēs zinām, ka ir daudz grūtu dienu priekšā tām ģimenēm, kuras zaudēja savus mīļos, un mēs turpināsim paļauties cerībā uz Dieva mierinājumu un centīsimies sakārtot savu dzīvi.”⁴

Kā gan visa āmīšu kopiena bija spējīga piedot? Tā bija spējīga tādēļ, ka viņi ticēja Dievam un uzticējās Viņa vārdiem, kas ir daļa no viņu būtības. Viņi uzskata sevi par Jēzus mācekļiem un vēlas sekot Viņa piemēram.

Daudzi, dzirdot par notikušo, sūtīja āmīšiem naudu, lai atmaksātu par veselības aprūpi piecām dzīvi palikušajām meitenēm, kā arī lai segtu bērnu izdevumus piecām noslepkavotajām meitenēm. Turpmākais vēl vairāk izceļ āmīšu cēlsirdību — viņi nolēma dalīties iegūtajā naudā ar piena pārvadātāja atraitni un viņas trim bērniem, jo arī viņi bija drausmīgās traģēdijas upuri.

Piedošana ne vienmēr ir tik tūlītēja, kā tas bija ar āmīšiem. Kad nevainīgam bērnam uzmācas vai to nogalina, lielākā daļa no mums, pirmkārt, nedomā par piedošanu. Mūsu dabīgā reakcija ir dusmas. Dažreiz mēs pat sevi attaisnojam savā vēlmē atbilstēt tam, kas ir nodarījis pāri mums vai mūsu ģimenei.

Doktors Sidnejs Saimons ir atzīta autoritāte savā specialitātē un ir lieliski definējis piedošanu un to, kā tas ietekmē cilvēku attiecības:

„Piedošana ir kā atbrīvošanās no važām un veids, kā labāk izmantot savu enerģiju, kas tiek tērēta, turot aizvainojumu un rūpes par nesadziedētām sāpēm. Spēks un spēja saprast un pieņemt sevi, kā arī citus ir neizmērojams un mums vienmēr pieejams, lai to izmantotu.”⁵

Lielākajai daļai no mums ir nepieciešams laiks, lai tiktu galā ar sāpēm un zaudējumiem. Mēs varam atrast daudz un dažādus iemeslus, lai atliktu piedošanu. Gaidīšana uz to, kad vispirms kļūdu pieļāvušais nožēlos grēkus, pirms mēs piedodam, ir viens no šādiem iemesliem. Taču šādai rīcībai par sodu mēs zaudējam mieru un laimes sajūtu, kas citādi mums būtu. Pastāvīgas domas par sen notikušiem starpgadījumiem nenes mums laimi.

Daži tur aizvainojumus visu savu dzīvi, neapzinoties, ka, drosmīgi piedodot tiem, kuri ir rīkojušies nepareizi, nāks tikai un vienīgi par labu.

Pidot ir daudz vieglāk, kad mums tāpat kā āmīšiem ir ticība Dievam un uzticība Viņa mācībām. Šāda ticība cilvēkam ļauj izturēt visļaunāko necilvēcību, kā arī palīdz vairāk domāt par citiem. Bet kas ir daudz svarīgāk — tā palīdz piedot.”⁶

Katram no mums ir kāda pieredze, kurā gūts ievainojums, bet šķietami tai nav nekādas nozīmes. Mēs nevaram to ne saprast, ne izskaidrot. Iespējams, ka mēs nekad šajā dzīvē tā arī neuzzināsim, kāpēc dažas lietas notiek tā, kā tās notiek. Daži mūsu ciešanu iemesli ir zināmi tikai Dievam. Bet, lai kas arī notiktu, mums ir jāiztur līdz galam. Prezidents

Hovards V. Hanteris reiz teica: „Dievs zina, ko mēs nezinām, un redz, ko mēs neredzam.”⁷

Prezidents Brigams Jangs paskaidroja, ka vismaz daļai no mūsu ciešanām ir iemesls, kad teica: „Katra nelaime, kas var piemeklēt mirstīgos, tiks izciesta, lai nāktu uz dažiem, kas sagatavos tos gūt prieku, esot Dieva klātbūtnē. Katra pieredze un grūtības, kas jums ir bijušas, ir absolūti nepieciešamas jūsu glābšanai.”⁸

Ja mēs atradīsim piedošanu savās sirdīs pret tiem, kuri ir mūs sāpinājuši, pieaugs mūsu pašcieņas un labsajūtas līmenis. Daži no pēdējiem pētījumiem liecina, ka cilvēki, kuri spēj piedot, ir „mierīgāki, daudz pozitīvāki, dzīvo mazākā stresā, bažās un depresijā,”⁹ kas savukārt veicina daudz labāku fizisko labsajūtu. Vēl viens šī pētījuma slēdziens ir, ka „piedošana ir kā atbrīvojoša dāvana, ko katrs var pats sev pasniegt.”¹⁰

Mūsu dienās Tas Kungs ir mūs brīdinājis sakot: „Jums ir jāpiedod viens otram . . .” un tad, uzsverot tā nozīmību, ir teicis arī, ka „Es Tas Kungs piedošu tam, kuram es piedošu, bet no jums tiek pieprasīts piedot visiem.”¹¹

Kāda māsa, kurai nācās pieredzēt sāpīgu šķiršanās procesu, saņēma labu padomu no sava bīskapa: „Glabā vietu savā sirdī piedošanai un, kad tā nāks, laid to iekšā.”¹² Āmīšiem tā bija jau tur, jo „piedošana ir liela viņu reliģijas sastāvdaļa.”¹³ Viņu piedošanas piemērs ir cildenas kristīgas mīlestības izpausme.

Šeit Soltleiksitijā 1985. gadā bīskaps Stīvens Kristiansens, pats būdams bez jebkādas vainas, tika nežēlīgi un cietsirdīgi uzspridzināts, kas paņēma viņa dzīvību. Viņš bija Maka un Johannas Kristiansenas dēls, Terijas vīrs, kā arī četru bērnu tēvs. Ar viņa vecāku atļauju es dalos ar jums, ko šīs ģimenes locekļi iemācījās no gūtās pieredzes. Pēc šī traģiskā notikuma žurnālisti un reportieri nemitīgi izsekoja Kristiansena ģimeni. Vienreiz kāda žurnālista uzbāšanās bija neizturama un aizvainoja vienu no ģimenes locekļiem, pat tik tālu, ka Stīvena tēvam Makam nācās iejaukties viņu strīdā. Maks tajā brīdī domāja: „Ja mēs nespēsim piedot, tad šis notikums iznīcinās manu ģimeni.” Niknums un naidis nekad nebeigsies, ja mēs paši to nedabūsim ārā no savas sistēmas. Dziedinājums un miers atkal nāca ģimenes locekļu sirdīs, kad viņi attīrīja savas sirdis no dusmām un spēja piedot tam, kurš paņēma viņu dēla dzīvību.

Nesen šeit Jūtā notika arī divas citas traģēdijas, kuras demonstrēja ticību un piedošanas dziedinošo spēku. Gerijs Serans, kura sieva un divi bērni tika nogalināti Ziemassvētku vakarā, kad kravas automašīna uztriecās tiem virsū, nekavējoties piedeva un vēl izrādīja rūpes par iedzērušo autovadītāju. Pagājušajā februārī, kad kāda mašīna ietriecās bīskapa Kristofera Viljama automobilī, viņam bija izvēle, kā rīkoties, un viņš izvēlējās nekavējoties piedot šoferim, kurš bija vainīgs negadījumā, lai dziedinošais process varētu norisināties netraucēti.¹⁴

Ko mēs varam mācīties no šādiem piemēriem? Mums vajag atpazīt un atzīt dusmu sajūtas. Lai to paveiktu, ir nepieciešama pazemība, bet, ja mēs kritīsim ceļos un lūgsim Debesu Tēvam pēc piedošanas sajūtas, tad Viņš mums palīdzēs. Mūsu pašu labad Dievs pieprasa no mums, lai mēs piedotu visiem,¹⁵ jo naidis aizkavē garīgo attīstību.¹⁶ Tikai tad, kad mēs atbrīvojamies no naida un dusmām, Dievs var mierināt mūsu sirdis, tieši tāpat kā tas notika ar āmīšu kopienu, Kristianseniem, Sēreniem un Viljamu ģimenēm.

Protams, ka sabiedrībai ir jābūt aizsargātai no krimināliem noziedzniekiem, jo žēlsirdība nevar laupīt taisnību.¹⁷ Bīskaps Viljams sniedza lielisku komentāru par šo tēmu, kad teica: „Piedošana ir spēka avots. Bet tanī pat laikā piedošana neatbrīvo mūs no sekām.”¹⁸ Kad kāda traģēdija notiek, mums nevajadzētu meklēt veidus, kā atmaksāt, bet gan atstāt to taisnības ziņā. Ne vienmēr ir viegli ļaut sliktām sajūtām aiziet. Pestītājs piedāvā katram no mums lielu mieru, ko varam saņemt no Viņa veiktās Grēka Izpirkšanas, bet to varam iegūt tikai tad, kad mēs esam ar mieru tikt vaļā no negatīvajām sajūtām, dusmām un vēlmes atriebties. Visiem tiem, kuri piedod saviem pāri darītājiem,¹⁹ pat tiem, kuri ir izdarījuši lielu noziegumu, Grēku Izpirkšana nes lielu mierinājumu un mieru.

Atcerēsimies, ka mums ir jāpiedod, lai mēs varētu saņemt piedošanu. Vienā no manām mīļākajām dziesmām ir šādi vārdi: „Ak, piedod, ja vēlies tu, tev mana piedošana ir.”²⁰ No visas savas sirds un dvēseles es ticu dziedinošajam spēkam, kas var piemeklēt katru no mums, ja mēs sekosim Glābēja padomam un piedosim visiem cilvēkiem,²¹ Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Joan Kern, "A Community Cries," *Lancaster New Era*, 2006. g. 4. okt., A8.
 2. Helen Colwell Adams, "After That Tragic Day, a Deeper Respect among English, Amish?" *Sunday News*, 2006. g. 15. okt., A1.
 3. Mateja 5:44.
 4. "Amish Shooting Victims," www.800padutch.com/amishvictims.shtml.
 5. Suzanne Simon, *Forgiveness: How to Make Peace with Your Past and Get On with Your Life* (1990), 19.
 6. Marjorie Cortez, "Amish Response to Tragedy Is Lesson in Faith, Forgiveness," *Deseret Morning News*, 2007. g. 2. janv., A13.
 7. "The Opening and Closing of Doors," *Ensign*, 1987. g. nov., 60.
 8. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 345.
 9. Fred Luskin, in Carrie A. Moore, "Learning to Forgive," *Deseret Morning News*, 2006. g. 7. okt., E1.
 10. Jay Evensen, "Forgiveness Is Powerful but Complex," *Deseret Morning News*, 2007. g. 4. febr., G1.
 11. M&D 64:9, 10.
 12. "My Journey to Forgiving," *Ensign*, 1997. g. febr., 43.
- |v13
13. Donald Kraybill, in Colby Itkowitz, "Flowers, Prayers, Songs: Families Meet at Roberts' Burial," *Intelligence Journal*, 2006. g. 9. okt., A1.

14. Skat. Pat Reavy, "Crash Victim Issues a Call for Forgiveness," *Deseret Morning News*, 2007. g. 13. febr., A1.

15. Skat. M&D 64:10.

16. Skat. Orson F. Whitney, *Gospel Themes* (1914), 144.

17. Skat. Almas 42:25.

18. *Deseret Morning News*, 2007. g. 13. febr., A8.

19. Skat. Džozefa Smita tulkojums, Mateja 6:13.

20. "Reverently and Meekly Now," *Hymns*, 185.

21. Skat. M&D 64:10.